

for under sagens behandling at varetage sine interesser på lige fod med sagens parter, uagtet bestemmelsens motivering som nævnt netop fortrinsvis har været hensynet til det offentliges afgiftsmæssige interesser. Forholdet bliver særlig grelt i de ikke ualmindelige tilfælde, hvor bevillingshaveren ved ægteskab, nært slægtskab eller lignende er så snævert knyttet til ejeren, at han ud fra sine og ejerens fælles interesser i realiteten ønsker lejen fastsat så højt som muligt.

Efter forslaget's § 6 fastslås det udtrykkeligt, at bevilling ikke må meddeles, før end lejekontrakten er godkendt af den bevilgende myndighed, ligesom ændring af kontrakten i løbet af bevillingsperioden uden bevillingsmyndighedens godkendelse skal give ministeren for kulturelle anliggender adgang til at tilbagekalde bevillingen, jfr. forslaget's § 12, stk. 2, nr. 5. Endvidere giver paragraffens 2. stykke bevillingsmyndigheden adgang til, såfremt den finder, at lejen står i misforhold til det lejedes værdi, efter lejelovens almindelige regler at få spørgsmålet herom prøvet ved de ordinære boligretter. Efter bestemmelsen vil bevillingsmyndigheden selv kunne optræde som part under sagen mod udlejeren og derved få mulighed for at varetage sine afgiftsmæssige interesser, som jo i øvrigt vil være sammenfaldende med lejerens i de tilfælde, hvor lejer og udlejer ikke er nært knyttet til hinanden.

Til § 7.

Paragraffen stemmer overens med den gældende lovs § 7, dog at der i stk. 1 er foretaget et par mindre ændringer.

Medens således den gældende lov i stk. 1 fastsætter, at bevillingshaveren (lederen) skal bære det kunstneriske ansvar for biografens drift, formulerer forslaget det tilsvarende krav derhen, at bevillingshaveren (lederen) „bærer ansvaret for, at biografen drives på forsvarlig måde og er tidssvarende indrettet“. Bevillingshaverens (lederens) ansvar må nemlig også omfatte andre sider af driften end den rent kunstneriske, således f. eks. ansvaret for, at publikum betjenes bedst muligt. Lederens ansvar for, at lokalerne er tidssvarende, kan dog ikke indbære mere end en pligt til at holde bevillingshaverne underrettet om dette forhold og om forment over for denne stille krav om forbedringer, medens ansvaret i øvrigt må påhvile bevillingshaveren.

I den gældende lovs stk. 1 bestemmes endvidere, at bevillingshaveren (lederen) skal drage omsorg for, „at de kulturelt og kunstnerisk mest værdifulde film forevises“. Dette foreslås lidt afsvækket ved, at man i stedet for det citerede alene kræver, „at kulturelt og kunstnerisk værdifulde film forevises“.

Med den absolutte formulering, kravet har i gældende lov, har det vist sig meget vanskeligt i praksis at håndhæve bestemmelsen. Efter gennemførelse af den foreslåede mindre afsvækkelse af fordringerne til repertoireet vil man formentlig kunne vente, at bevillingsmyndighederne i højere grad vil gøre brug af deres ved forslaget opretholdt beføjelse til at tilbagekalde bevillinger, såfremt film af den beskrevne art ikke forevises, således f. eks. hvis en bevillingshaver til stadighed foreviser underlødige film. Bevillingsmyndighederne vil i sådanne tilfælde også kunne vælge at nægte at forny bevillingen efter bevillingsperiodens udløb.

Til § 8.

Bortset fra rent formelle ændringer adskiller paragraffen sig fra § 8 i den gældende lov derved, at det efter den skete udvikling af samfærdselsmidlerne lidt for snævre krav om, at bevillingshaveren (lederen) skal have hjemsted i eller i umiddelbar nærhed af biografens kommune, er ændret således, at hjemsted „i nærheden af“ biografkommunen er tilstrækkeligt.

Til § 9.

Efter den gældende biograflovs § 9 kan ministeren bestemme, at en del af forevisningstiden i biografene skal anvendes til forevisning af danske film eller af udenlandske film, der tjener til oplysningens fremme, og træffe de til gennemførelsen af et sådant påbud nødvendige foranstaltninger. Paragraffen er enslydende med § 8 i biografloven af 1933. Bestemmelser, der som § 9, 1. led, giver hjemmel for at påbyde landets biografer i et vist omfang at vise film fra den nationale filmproduktion, er ikke usædvanlige inden for de europæiske landes filmlovgivning. Den pågældende danske bestemmelse har imidlertid aldrig fundet anvendelse, og da de Danmark påhvilende internationale forpligtelser må formodes at ville være til hinder for dens anvendelse i fremtiden, er bestemmelsen ikke medtaget i forslaget's § 9. Ministeriet har overvejet, om der med rimelighed kunne gives afkald også på beføjelsen til at foreskrive forevisning af udenlandske film, der tjener til oplysningens fremme; man har imidlertid fundet det rettest at forbeholde sig muligheden for senere at gøre brug af denne hidtil ikke udnyttede beføjelse, som efter forslaget naturligt har måttet udvides til at omfatte også danske oplysningsfremmende film. Som efter den gældende lovs § 9, stk. 3, henhører afgørelsen af, om en film kan anses for at tjene til oplysningens fremme, under ministeren.